

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

ŘÍJEN 2014

ROČNÍK XII.

ČÍSLO 138

SLOVO OTCE JAKUBA

Když může mít papež František, tak proč ne já, že? O čem hovořím? Facebook – magické slovíčko, které znají všechny děti, mladí lidé i dospělí. Internetová sociální síť, na níž lidé sdílejí spoustu věcí, jako jsou např. fotografie a obrázky. A na jeden takový jsem narazil, když jsem prohlížel stránku papeže Františka. Svátý otec stojí na náměstí sv. Petra, v ruce drží růženec a kolem něj je anglický nápis: Vidíš to? Tomu se říká růženec... používej jej, nenos jej pouze.

Drazí farníci, prožíváme měsíc říjen, jehož úcta je tradičně zaměřena na Pannu Marii a modlitbu svatého růžence. Vzpomínám si, že jako malý chlapec jsem této modlitbě nerozuměl. Myslel jsem, že tato nekonečně dlouhá modlitba patří k babičkám, které ji oddrmolí před každou mší svatou, aby se v kostele nenudily. Postupem času jsem pochopil, že to není jen modlitba starých, ale že je to modlitba, ve které může najít zálibu i smysl každý člověk, ať už je mu 10, 30 či 80 let.

Sv. Jan Pavel II. pár dní po svém zvolení o růženci řekl: „Růženec je moje zamilovaná modlitba. Je to nádherná modlitba, nádherná svou

prostotou a hloubkou... A skutečně – na pozadí slov Ave Maria vystupují před duchovním zrakem nejdůležitější události z Ježíšova života.“ Modlitba růžence dokáže postihnout celý náš život – všechny naše radosti a bolesti, veškeré všední záležitosti, v nichž se může skrývat každodenní malý zázrak, všechny naše boje, které vedou k vítězství. Do růžence můžeme vložit sebe, naše nejbližší, ty, na které obzvlášť myslíme, nemocné, opuštěné, potřebné, politiky... Růženec se nikdy nemodlíme sami, jsme spojeni s celou Církví, jsme spojeni s Marií, jsme spojeni s Ježíšem.

Slyšel jsem, že sv. Jan Pavel II. měl vždy šňůrku s korálky v kapse a když měl chvíli času, když potřeboval něco promyslet, když cítil nutnost Boží pomoci, neváhal strčit ruku do kapsy, vytáhnout onu šňůrku a kuličku po kuličce se modlit. Drazí, nenosme růžence jen v kapsách, nemějme je pověšené na krku či v autech, ale sáhněme po něm, modleme se jej v rodinách, ve společenství, ve farnosti, ať zakusíme Boží blízkost.

o. Jakub

SVĚTEC

m ě s í c e

svatá
Anna Schäffer
* 5. října *

Narodila se 18. 2. 1882 v Mindelstettenu v Bavorsku do rodiny chudého truhláře. Anna vyrůstala ve zdravou a i přes chudobu velmi spokojenou věřící dívku. Dobře se učila a ve svých 13 letech odešla od Řezna do služby, protože si chtěla vydělat na věno, aby se mohla stát misijní sestrou. Po otcově smrti šla sloužit do méně vzdáleného

Landshutu. V 16 letech šla k prvnímu svatému přijímání a měla první mystický zážitek. Ježíš jí řekl, že projde dlouhým utrpením. Když jednoho dne prala prádlo, potřebovala opravit rouru od kotle a přitom nešťastně spadla do vařící mýdlové vody. Po čtvrt roce byla propuštěna z nemocnice, ale ještě jí čekalo mnoho dalších zákroků. Nakonec zůstala natrvalo doma na lůžku s neustálými bolestmi. Po počátečních potížích s přijetím těžkého utrpení namísto práce misijní sestry, přijala skutečnost, že Boží plány jsou jiné než lidské. Svůj stav přijímala jako Boží vůli. Sama napsala: „Myslím, že moje lůžko je Boží vůlí! A všechnu bolest, kterou mi bude dovoleno na něm trpět, přijímám s ochotou a radostí. Mám naději, že Boží vůle a má ubohost vytvoří jednotu ... Nikdy neporozumíme vlastnímu utrpení, pokud nebudeme kontemplovat Ježíšovo utrpení a nepokusíme se mu porozumět.“

Své kamarádce napsala: „S každým dnem narůstá ve mně touha přijímat nové utrpení za obrácení duší.“ Svě utrpení obětovala za církev a za její pastýře. Později začala mít stigmata, která ale tajila, aby z nich nikdo nemohl dělat senzaci. Svůj apoštolát pak začala vykonávat formou korespondence. Udílela lidem rady, poskytovala útěchu a posilovala jejich víru. Později se přidaly další nemoci. Zemřela ve věku 43 let. Papež Jan Pavel II. v roce 1995 vydal dekret o jejích hrdinských ctnostech a 7. 3. 1999 ji v Římě slavnostně blahorečil. Kanonizována byla v Římě 21. 10. 2012 papežem Benediktem XVI.

MS

OHLEDNUTÍ

Kněz je láskou Kristova srdce

Tento citát sv. Jana Maria Vianneye jakoby vystihoval samotného světce, kterého snad zná každý katolík. Jistě mnozí z vás již byli ve Francii v malém městečku Ars-sur-Formans, kde sv. Jan působil a kde je možné prohlédnout si jeho kostel i faru a kde se také nacházejí jeho ostatky. Žel, já tuto možnost ještě neměl. Navíc letos někteří mí spolužáci kněží plánovali na toto místo svou prázdninovou cestu, ale já se jí nemohl zúčastnit. Jakoby však svatý farář arský slyšel mé zklamání. Když jsem já nemohl k němu, tak přišel on ke mně. Aspoň tak mi to připadalo, když jsem se dověděl, že relikvie srdce sv. Jana bude v našem kostele.

Když onoho rána přijeli dva francouzští kněží z farnosti sv. Jana s překladatelkami a přinesli relikviář, v té chvíli jsem pocítil, že svatý kněz naplnil mou touhu. Ale relikvie srdce sv. Jana Maria Vianneye nepřiputovala jen pro mě. Ostatky faráře z Arsu neputují každý den, a proto se biskupství rozhodlo uspořádat velkou duchovní slavnost.

První část dne byla určena pro kněze z naší diecéze, kteří spolu s o. biskupem slavili mši svatou, po níž vyslechli přednášku o. Frederica. Po poledním občerstvení pokračoval kněžský den referátem druhého francouzského kněze o. Rolanda a následovala adorace s pobožností ke sv. Janu M. Vianneyi. Na závěr mohli kněží osobně uctít ostatky svého patrona.

Druhé části se účastnili věřící z širo-

kého okolí Ostravy (a dokonce přijeli i ze Slovenska). Za zvuku fanfár byly ostatky sv. Jana slavnostně přineseny do kostela a všichni přítomní byli vyzváni o. Fredericem ke společné modlitbě růžence za kněze. Při litaniích se mohli věřící poklonit světci, který svou horlivou kněžskou službou mnohé přiváděl zpět k Bohu. Vrcholem byla slavnostní mše svatá přenášená TV Noe, při níž o. Roland vyzdvihl život sv. Jana Vianneye. Po mši svaté mohli poutníci osobně uctít ostatky, shlédnout film o sv. Janu nebo v tiché modlitbě setrvat v kostele v přítomnosti ostatků světceva srdce.

Ve 21 hod. opustil svatý farář arský naši farnost. Nevím, co prožívali druzí, jak vnímali celou slavnost. Víím, že pro mě to byl silný duchovní zážitek: být v blízkosti světce, kněze, který celý svůj život zasvětil službě lidem, jejich návratu a prohlubování vztahu k Bohu. Možnost přebývat tak blízko srdci světce nemůže nechat naše srdce bez odezvy. Kéž posílení přítomností sv. Jana M. Vianneye je naše nitro víc zapálené pro Boha, kéž děkujeme za kněze a vyprošujeme si na jeho přímělu další svatě kněze.

o. Jakub

Pěší pouť do Frýdku

Dne 4. 10. 2014 se konala děkanátní pouť za kněžská a řeholní povolání a obnovu a požehnání rodin do baziliky Navštívení Panny Marie ve Frýdku.

Ostravská mládež po vzoru mnoha jiných děkanátů se rozhodla pro pěší pouť, kterou si na starost vzali animátoři děkanátu společně s o. Kubou. Při putování by se měl aspoň malý kousek cesty ujít pěšky, my jsme se rozhodli pro celou cestu. Pouť jsme zahájili bohoslužbou slova v dřevěném kostelíku v Hrabo-

vé. I když počasí bylo všelijaké, malou skupinku poutníků to neodradilo od záměru vydat se pěšky na cestu. Každý z nás při putování na někoho myslel, za někoho námahu cesty obětoval. Během poutě jsme se modlili růženec, zpívali a také si povídali s přáteli. V dobré kondici a s úsměvem na tvářích jsme dorazili k bazilice ve Frýdku a přidali se k ostatním poutníkům, kteří přijeli autobusy či auty. Vrcholem byla společná adorace a mše svatá s otcem biskupem, kterému jsme u příležitosti jmenin popřáli.

V nepoččetné, ale odvážné skupince poutníků nešli jen mladí z našeho děkanátu, ale také maminka s malou Martinkou, která, ač jí byly pouhé čtyři

roky, putování znamenitě zvládla. Celou akcí nás nejen duchovně doprovázel náš zábřežský kaplan o. Kuba.

Tímto bych vás chtěla pozvat na tuto akci i příští rok. Může jít opravdu kdokoli, nejen mladí, ale i celé rodiny. Mamin ky se nemusí se bát jít s kočárky, šli jsme totiž po cyklostezce, která vede kolem řeky Ostravice. Myslím, že všichni dojeli domů vyčerpaní, ale zase načerpali tu krásu Boží lásky.

Bety

Mimořádná biskupská SYNODA

o rodině

Jistě jste zaregistrovali aktuální událost světové církve, za níž jsme se i v naší farnosti modlili o Slavnosti sv. Václava. Ve dnech 5. – 19. října 2014 probíhá v Římě Mimořádná biskupská synoda o rodině, která bude mít následné pokračování i v roce 2015.

Synoda je místem, kde se biskupové setkávají mezi sebou, kolem papeže a s ním, místem sdílení informací a zkušeností, společného hledání všeobecně platných pastoračních řešení. Shromáždění, které proběhne ve dnech 5. – 19. října 2014, je mimořádné, což poukazuje na naléhavost, již tématu rodiny papež přikládá.

Biskupská synoda chce na jedné straně najít způsoby, jimiž přibližovat krásu a platnost rodiny, a to jazykem, pochopitelnějším pro současnou společnost. Na druhé straně chtějí biskupové hovořit o tom, jak může církev doprovázet lidi v obtížných situacích. Sekretář synody arcibiskup Forte k tomu říká: „Je třeba rozlišit, jak – v souladu s učněním církve – vyjít vstříc lidem, kteří žijí v obtížných situacích, a doprovázet je s novým objetím něhy.“

Bylo by ale nesprávné, kdybychom redukovali obsah jednání synody např.

jen na otázku možnosti přijímání eucharistie pro rozvedené a znovu sezdané, i když i této otázce se budou biskupové věnovat. Problematika rodiny v současné společnosti je totiž mnohem širší, týká se např. výchovy, předávání víry v rodině, různých rodinných situací (např. soužití, rozvedení a znovu sezdání, svobodné matky, nevěřící, jež žádají o sňatek aj.), vztahu rodiny a práce, rodiny a zdravotnictví, vztahu mezi generacemi, rozvoje rodinného práva, úlohy rodičů v katechezi, těžkostí ve vztazích a komunikaci, závislosti v rodině, chudoby ad.

Celkem se synody zúčastní 253 delegátů včetně papeže Františka, Českou Republiku zastupuje olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Kromě synodních otců bude na synodě přítomno dalších 62 účastníků, mezi nimi i zástupci nekatolických církví. Třináct manželských párů je zařazeno mezi tzv. posluchače, kteří promlouvají před shromážděním, neúčastní se však hlasování. Dva další manželé budou součástí šestnáctičlenného týmu expertů.

Dění na synodě můžeme průběžně sledovat v médiích: v Katolickém týdeníku, na TV Noe nebo na webových stránkách České biskupské konference (www.cirkev.cz), českého vysílání Rádia Vatikán (www.radiovaticana.cz) popř. přímo na webu Státu Vatikán (www.vatican.va).

Především jsme ovšem vybízeni k tomu, abychom celosvětově podpořili synodu svou modlitbou. Z tohoto důvodu přetiskujeme do tohoto čísla Ain Karim modlitbu papeže Františka za synodu, ve které se obrací o přímluvu ke Svaté Rodině a tomutěž vybízí i nás.

Podle www.cirkev.cz
zpracoval o. Václav Tomiczek

Eliás Vella
Uzdrav mě, Pane

Karmelitánské nakladatelství, 2011

Nedávno jsem na televizi Noe viděla dokument natočený v Africe, který přinášel svědectví jedné vesnice o uzdravení jejich těžce nemocného člena. Dokument jsem neviděla od začátku. Vím jen, že se jednalo o chlapce, který utrpěl úraz páteře, nechodil a lékaři mu nedávali žádnou naději na přežití. Jeho otec si ho vzal k sobě domů a celá vesnice se za něj modlila. Uzdravil se a není ani ochrnutý. Chodí, jen u páteře má obrovskou bouli... Ohromila mě síla jejich víry...

Týden na to se mi dostala do rukou kniha známého autora P. Eliase Velly: *Uzdrav mě, Pane*. Autor své čtenáře provází procesem uzdravení. Představuje nám Ježíše jako nejlepšího lékaře, který je připraven uvítat nás ve své klinice a uzdravit jak naše tělo – když budeme mít víru, tak naši mysl a duši. Kdo z nás takové uzdravení nepotřebuje?

Každá kapitolka v knize se věnuje jednomu druhu uzdravení prostřednic-

tvím: svátostí, odpuštění, smíření, víry, přímluvy atd. Na konci každého tématu následuje několik námětů k zamyšlení, kdy má každý možnost zpytovat své svědomí a přijít tak ke kořeni své nemoci. Některé kapitolky obsahují také modlitby za daný druh uzdravení.

Přeji nám všem, kteří toužíme po uzdravení, abychom v sobě našli odhodlání „nesedět pasivně na zadku“, ale dokázali vstát, oslovit Ježíše a požádat ho o uzdravení: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ukázka:

„Ještě jsem nepotkal člověka, který by řekl: „Mám zlomenou nohu – no a co? Hlavní je, že nemám zlomené obě.“ Co se mě týká, mám raději v pořádku obě nohy. Připouštím však, že mnoha lidem asi nezáleží na tom, aby byli úplnými. Potkáváme například takové, kteří dbají jen na inteligenci, ale nedělají nic pro to, aby ovládli svou agresivní povahu. Další zase usilují o to, aby měli krásnou rodinu a nic jim nechybělo, ale nechťejí se obtěžovat s trpícími lidmi ze svého okolí. Ještě jiní se honí jen za penězi a úspěchem v zaměstnání, ale nelámou si hlavu s duchovním životem. Lidé tohoto druhu jako by trpěli křivici – nejsou úplní. Nestačí, že máte hlavu, dvě ruce a dvě nohy, pokud se všechny údy harmonicky nerozvíjejí. Nakonec to povede k tomu, že hlava bude příliš velká a nohy příliš krátké.“

LŠ

RODIČŮM a dětem

Chcíplá veverka

První hodina náboženství po prázdninách, všechny děti vzorně připravené a natěšené před vchodem, jen Eliška, Lukášek a Vašík chybí. „Kde jsou?“ ptám se

jejich spolužáka Kubíka. „No, on jim ujel autobus...“ odpověděl váhavě. „Tak to je pěkné, první hodina a hned čtvrt hodinové zpoždění!“ pomyslela jsem si rozladěně. Děti skutečně za čtvrt hodiny volaly pod oknem: „Teto Fany, pojd' se podívat ven, máme pro tebe překvapení!“

Překvapení?! To je ale milé. Vyběhla jsem jen v ponožkách a – světe div se – překvapení to tedy opravdu bylo: chcíplá veverka, dočista tuhá i s nataženým ocasem jak podle pravítka! „My jsme si říkali, že budeš mít radost!“ zkoumavě si mě prohlížel Vašík, jestli se tvářím dostatečně radostně. „Já jim říkala, že se budeš zlobit, že jdeme kvůli veverce tak pozdě,“ hájila svůj dodatečně zodpovědný přístup vzorná Eliška. A teď mi děti začaly horlivě a o překot vyprávět, kde veverku našly, jak si všechny tři ušmudlaly kvůli mrtvolce kšiltovky (jednou čepici ji opatrně nabíraly, pomocí další ji nesly a třetí kšiltovkou ztuhlé tělíčko přikrývaly v autobuse, protože si nebyly jisté, jestli se smí chcíplé veverky převážet...) a jak mi chtěly tím vzácným pokladem udělat radost.

Stála jsem v rozpacích a strašně se mi chtělo smát. Veverku jsme prozatím dali pod smrček u kostela – mrtvolku snad nikdo neukradne – , už tam v pokoji odpovíchal nedávno zakopaný ptáček. Kšiltovky jsem nacpala do igelitky, děti jsem hnala pečlivě si umýt ruce a mohli jsme konečně začít s výukou. „Tak máš radost, nebo se spíš zlobíš?“ chtěli se ujistit ti tři opozdilci. „MÁM VELKOU RADOST!“ usmála jsem se do napjatých tváříček. A opravdu jsem se rozhodla mít z toho radost.

Ta bezelstná důvěra dětí, že chcíplá veverka mě může obšťastnit, mi byla výzvou a vyznamenáním. Uvažovala jsem nad tou možností výběru, jak se na věc dívat a jak se zachovat. Byla jsem moc ráda, že

jsem děti nezklamala. Kolikrát ale jsem si v různých jiných situacích ze dvou úhlů pohledu vybrala ten horší a vnesla tím do situace víc temnoty místo světla?

Můj tatínek, když jsem se mu nedávno svěčila s nějakým svým trápením, mi řekl: „Víš, můžeš buď přebírat perly, nebo přehazovat hnůj! Výběr je na tobě.“ Myslel tím, že velice záleží na tom, jaký zaujmu k dané situaci postoj. Buď můžu nadávat, zlobit se, žít v sobě hořkost, sebelítost či vztek, nebo to můžu obětovat Ježíši (pokud s tím nejde nic lidsky smysluplně dělat) jako dárek. Tím získávám místo „hnoje“ drahocenné „perly“. A radost v srdci a milost Boží navíc, protože náš Pán je velkorysý a nenechá se našimi dárečky zahanbit.

Moc pěkně tento princip vyjádřila Matka Tereza, když odpovídala na otázku, jak se vypořádat se zraněními a nespravedlností apod.: „Když tě někdo obviní, napřed se zeptej: Má pravdu? Pokud má pravdu, běž se mu omluvit. Pokud se mylí, prožité zranění vezmi do rukou, nepusť ho, ale chop se příležitosti a obětuj ho Ježíši. Raduj se, že mu můžeš dát něco vzácného.“

Tak nám všem přeji učit se žít toto tajemství přebírání perel. Kéž nám k jeho praktické realizaci pomůže „prebírání perel“ růžence, obzvláště v měsíci říjnu, který celý nám připomíná sílu a účinnost této mocné duchovní zbraně v boji proti zlu v nás i kolem nás.

Teta Fany

INFORMACE

- 19.10. kostel Svatého Ducha slaví 7. výročí posvěcení
- 19.10. v 17.00 **Benefiční koncert**, Martin Chodúr, Past. centrum JP II.
- 23.10. v 19:00 **Náboženství pro dospělé**, téma: Jakub a Ezau (o. V. Tomiczek)
- 24.10. 19.00 Past. centrum JP II., **setkání biřmovanců-work shop**
- **Od neděle 20.10.** se budou nabízet **k prodeji Misijní, stolní a nástěnné kalendáře na rok 2015**. Prodej ve vchodu do pastoračního centra nového kostela a ve vchodu do farního kostela. Výtěžek bude na splácení dluhů nového kostela.
- 2.11. 15.00 hřbitov v Ostravě-Zábřehu, **Dušíčková pobožnost**

Poděkování za úrodu

Děkujeme všem, kteří přispěli úrodou ze svých zahrádek k výzdobě a paní Jindře za krásné naaranžování před obětním stolem.

Modlitba za Synodu ke Svaté rodině

Ježíši, Maria a Josefe, ve vás kontemplujeme nádheru pravé lásky a na vás se s důvěrou obracíme.

Svatá Nazaretská rodino, učň i naše rodiny místy společenství a večeradly modlitby, autentickými školami evangelia a malými domácími církvemi.

Svatá Nazaretská rodino, kéž se už nikdy v žádné rodině nezažívá násilí, uzavřenost a rozdělení, kéž každý, kdo byl zraněn a pohoršen, brzy pozná útěchu a uzdravení.

Svatá Nazaretská rodino, kéž příští biskupská synoda dokáže ve všech vzkřísit vědomí posvátného a neporušitelného charakteru rodiny a její krásy v Božím plánu.

Ježíši, Maria, Josefe, naslouchejte naši prosbě a vyslyšte ji.

Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz Internet: www.farnostoz.cz Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Stulová Grafická úprava a sazba: J. Böhm **Číslo 138 dáno do tisku 9. října 2014**